

[Waldorff]

nok mangler en masse forudsætninger for at kunne lave konkrete vurderinger, men vi kan i hvert fald sige, at der er nogle intentioner, som vi kan støtte.

En af dem er forenklingen af skattesystemet. En sådan forenkling er i sig selv temmelig upolitisk, men ud fra almindelige demokratiske principper må man selvfølgelig gøre skattesystemet så overskueligt som muligt, så folk har mulighed for at forstå, hvad det er, der foregår. Dertil kommer så ressourcespørgsmålet, afsættelse af flere kræfter til selskabs ligningen og sådan nogle ting, som vil være en konsekvens af et forenklet skattesystem. Det betyder, at vi er enige i, at man må fjerne de mange fradrag på selvangivelsen. Vi må erstatte dem med et højere bundfradrag, sådan som det også foreslås fra regeringens side.

Et andet af målene med skattereformen er omfordelingen, hvor man ved at forlænge proportional skattestrækket sikrer en lettelse for mellemindtægterne, og det er sådan set også godt nok, fordi det er tiltrængt. Derimod sker der praktisk taget ingen lettelse for de dårligst stillede, og det burde nok være et krav til en socialdemokratisk skattereform, at de dårligst stillede blev lettet rent skattemæssigt. Det kunne i hvert tilfælde delvis opnås meget simpelt ved en yderligere forhøjelse af bundfradraget. Det synes jeg nok er en væsentlig kritik af udspillet fra regeringen her.

Der er en ting, der springer i øjnene, når man sammenholder de to ting, forenkling og omfordeling, og det er, at det først og fremmest er lønarbejderne, som her bliver forenklet og omfordelt. Der er ganske vist taget en del fradragsfiduser med, som typisk bruges af folk med højere indtægter, hvad enten de så er lønmodtagere eller ej, såsom indskud på etableringskonto og etableringslempelse, 3.000 kr.s fradraget, pensionsordninger, kapitalopsparingsordninger osv., men i vid udstrækning er erhvervsvirksomhederne blevet fredet. Forhøjelsen af aktieselskabsbeskatningen er klart utilstrækkelig, helt utilstrækkelig, og alle de fradrags- og afskrivningsfiduser, der virkelig batter noget, er ikke taget med, dem er der ikke rørt ved. Det er et særpræget træk ved det, som kaldes en skattereform fra socialdemokratiets side. Dertil kommer så, at vi også må imødesee lempelser til de personligt ejede virksomheder, når det udvalg, som

nu skal tage sig af den sag, engang bliver færdigt.

En central kritik af det forslag til en skattereform, som vi har her, er altså den manglende omfordeling til fordel for de laveste indkomster og den manglende omfordeling fra dem, der ejer erhvervsvirksomhederne, til dem, der ikke ejer noget.

Man kan nævne yderligere to ting her, nemlig det temmelig lave loft, der lægges over beskatningen af de højeste indkomster, og den manglende progression, også i de kommunale skatter, som der heller ikke er rørt ved, og som der efter regeringens opfattelse ikke skal røres ved.

Omfordelingsdiskussionen er også det centrale i forbindelse med det, som man vel må opfatte som tyngdepunktet i regeringens udspil, nemlig behandlingen af renteudgifter, som hidtil uden videre har kunnet trækkes fra i den skattepligtige indkomst. Det er en dobbelt asocial ordning. Dels er det de højeste indkomster, som overhovedet kan benytte sig af fidusen med at etablere gæld og trække renterne fra, dels er, som det er nu, fradraget størst for de højeste indkomster.

Jeg vil først sige, at selv den dårligste af de løsninger, som foreslås i regeringens redogørelse, er et betydeligt fremskridt i forhold til, hvordan det er nu. Ændringen af fradrag for renteudgifter fra at være et fradrag i indkomst til at være et fradrag i skat fjerner nemlig den ene af skævhederne omkring rentefradragsretten. Men det er et begrænset fremskridt, og det er temmelig uforståeligt, at det skal være nødvendigt med en 5-årig overgangsperiode for at gennemføre så begrænset et fremskridt. De 5 år kunne bruges til helt anderledes radikale skridt i skattelovgivningen.

Så har vi mere sympati for det andet forslag, som nævnes i udspillet, nemlig renteskatteordningen, som helt trækker renteudgifterne ud af selvangivelsen. Der er vi nok ikke særlig enige med SF, som umiddelbart vurderer det her som en vældig asocial ordning, men det er fuldstændig klart, at man må stille krav om en særlig beskatning af de store renteindtægter ud over renteskatteordningen. Sådan som jeg har forstået oplægget, er det faktisk også noget af det, man overvejer. Vi mener på den led, at ideen kan være ret god og i hvert tilfælde bedre end det